

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ	ΙΟΥΛΙΑ
ΧΡΥΣΙΑΔΑ	ΙΑΚΩΒΟΣ
NANNΩ	ΕΠΤΑ νέοι μετημφισμένοι
ΗΛΕΚΤΡΑ	PENTE ἑτεροι νέοι
ΑΒΔΑ	TREIS στρατιῶται
ΑΡΙΑΔΝΗ	ΔΓΟ ὑπηρέται

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις, μετὰ ἔτη 50.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Αἰ βράπτρια.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δωμάτιον τοῦ Ἰακώδου. Ἀνάκλιντρον, χάριεν
στρογγύλον κάτοπτρον. Βιβλιοθήκη. Θύρα εἰς
τὸ βάθος. Μικρὸν γραφεῖον ἐνώπιον αὐτοῦ
καὶ ἔχων ἀνοικτὴν θήκην τινά, κάθηται ὁ
Ἰάκωδος μελετῶν ἢ μᾶλλον παρερχόμενος
πληθὺν χαρτίων. Ὡρὰ 3 M. M.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Αὐτὰ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ πατρός
μου εἶνε ἀληθῶς μυστικὰ τῆς καρδίας του
δέλτοι. Ὅποια πάθη, ποῖοι βέμβασμοί!
Φαίνεται νὰ ἦτο τὰ μᾶλα φίλερος καὶ σι-
γηλὸς ἐρημίτης... Ὀλίγον ἀγριάνθρωπος.
Ἐν τούτοις, ἐὰν κρίνω ὡς ἰατρός ὁ υἱός του
ἐγὼ, φαίνεται ὅτι οἱ ποιηταὶ τῶν χρόνων
ἐκείνων ἔπασχον φθίσιν, οὐχὶ τῶν πνευ-
μόνων ἀλλὰ τῆς καρδίας, τῶν αἰσθημάτων
καὶ ἡ ποίησις των ἦτο μᾶλλον πύησις.

(Λαβὼν φύλλον τι ἀναγινώσκει)

Ἀφασία.

Ὡ, ἄφες με νὰ σιωπῶ!... Τί δύναται νὰ εἴπῃ—
(Ἀναγινώσκει μυχίως.—Μετὰ μικρόν)

Οὐδὲ μ' ἄρκει τὸ χεῖλος σου
Εἰς τ' οὐρανὸν τὸ δῶμα!

(Μετὰ μικρόν)

Ὅταν μὲ βλέπῃς κάποτε μετὰ μορφῆς πενθίμου—
(Σιγῇ.—Μετὰ μικρόν)

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

Πτωχὲ πάτερ!... Βεβαίως εἶνε ὁ πρῶτος ἢ
ὁ τελευταῖος ἔρωσ τοῦ. Ἀγνοῦ ἔρωτος ἀλη-
θεῖς ἀπόπνοια! Ἐχουσιν ὅμως τὸ γλυκὺ
ἐκεῖνο ἄλγος τῶν χρόνων ἐν οἷς ἔζησεν...

(Ἀναγινώσκει σιγῶν.—Μετ' ὀλίγον στραφεὶς
μικρὸν ἀναφωνεῖ)

Ἀλκιβιάδην! Αἶ, Ἀλκιβιάδην!

(Καθ' ἑαυτὸν)

Θὰ κοιμᾶται ὁ ἡλίθιος!—Ἐν τούτοις πρέ-
πει νὰ εὗρω μέσον ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν
χάλαζαν τῶν φίλων ἐν τῷ γραφεῖῳ μου...

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἰάκωβος. Εἰσέρχονται τρεῖς στρατιῶται.

ΙΑΚΩΒΟΣ νομίζων ὅτι εἶνε ὁ ὑπηρέτης του καὶ
χωρὶς νὰ στραφῇ

Ἀλκιβιάδην, ἐὰν μὲ ζητήσῃ τις, εἰπὲ ὅτι
ἀπέθανα!

Εἰς τῶν στρατιωτῶν

Ποῖος ἀπέθανεν; Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

ΙΑΚΩΒΟΣ στραφεὶς

Ἀ, ᾶ!—Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ζήτω καὶ ὁ νέος πρόεδρος!

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἀ, ἔπεσεν ὁ χθὲς ἐκλεχθεὶς... Ζήτω.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ἐχει καλῶς· ἀλλὰ πῶς νὰ ζήσῃ ἡ Δη-
μοκρατία ἀφοῦ πεινᾷ.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Δηλαδή; Ἴσως ἠθέλατε νὰ εἵπητε διψᾷ.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ὅπωςδὴποτε, δηλαδή, ἐννοεῖς, πολῖτα,
ὅτι, ἂν ὄχι τὸ ἕτερον τῶν ἱματίων σου, τοῦ-
λάχιστον... δὸς ἡμῖν σήμερον τὸν ἄρτον
ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον καὶ ἄφες τὰ ὀφειλή-
ματα ἡμῶν ὥς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφει-
λέταις ἡμῶν.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Θαυμάσια!—Εἰμὶ βέβαιος, φίλοι μου, ὅτι
θὰ ἔχετε πολλοὺς τοὺς ὀφειλέτας· ἕνα μό-
νον ἠγνόουν: ἐμέ. Ὅπωςδὴποτε, ἐκεῖ ἐ-

πάνω εἰς τὴν τράπεζαν κεῖνται τρία τέσσαρα γραμμάτια· λάβετε δύο, δραχμὰς πεντήκοντα.

(Ὁ Ἰάκωβος στρέφεται ἐνώπιον τοῦ γραφείου, οἱ γενναῖοι ἐρευνῶσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ἐλάβομεν μόνον εἰκοσιπέντε. — Χαῖρε, φιλόσοφε!

Ο ΙΑΚΩΒΟΣ

Χαίρετε, δημοκράται· καὶ κλείσατε τὴν θύραν.

(Οἱ στρατιῶται ἀναχωροῦσι κλείοντες τὴν θύραν. Ἀναγείρεται καὶ βηματίζει.)

Εἶνε λοιπὸν αὕτῃ ἡ Δημοκρατία; Ἴσως. (Ἀνάπτει σιγάρον καὶ κάθεται ἐπὶ ἀνακλίντρον.)

Εἶνε ἡ τελευταία ἐβδομάς τῶν Ἀπόκρεω ἴσως καὶ ἡ Δημοκρατία εἶνε ἡ Ἀπόκρεως τῶν πολιτευμάτων. Ἀλλ' ἂν ἡρώτα τις ἐμὲ θὰ τῷ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἀπόκρεως εἶνε ἡ ἀληθοῦς ζωὴ. Εἶεν!... Ὅπωςδὴποτε, ἐν τοιαύταις στιγμαῖς, εἶνε ὠραιότερον νὰ ᾔηνε τις ἐκτὸς ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Τοῦλάχιστον σώζεται τις ἀπὸ ἐπισκέψεις δημοκρατῶν... Ἀς ἀναχωρήσωμεν.

(Ἀναγείρεται, βηματίζων.)

Ποῦ νὰ μεταβῶ; Ποῦ;... Ἀς μεταβῶ εἰς τὴν Ἀμάλθειαν. Ἄ, τὴν σκληράν! Πόσον ὠραιότερον θὰ ᾔητο ἂν εἶχε θερμότερα στήθη καὶ ὀλιγωτέραν φρόνησιν... Καλλονὴ ἅμα καὶ σωφροσύνη, εἶνε φρικαλέα συμμαχία, εἶνε ὡς τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα τέρατα τῆς Ἑλλάδος: ἄνωθεν τοῦ στήθους παρθένοι, κάτωθεν θηρία ἀπαίσια.

(Μετὰ μικρὸν.)

Ἄ, ἐὰν ᾔητον ὅπως ἡ Σάπφειρα!... Τετέλεσται!... Ἐρωτες, θυσίαι, λατρεῖαι, ὄρκοι, δάκρυα· τέλος ὁ σίδηρος μαλάσσεται. Σὺ ὁμως, Ἀμάλθεια, εἶσαι ἀνίλεως. — Διάβολε· εἶμαι λοιπὸν τοσοῦτον ἄχαρις καὶ τοσοῦτον ἀνεπιτήδειος ὥστε νὰ τῇ ἐμπνέω αἰώνιος τὴν ιδέαν τοῦ συζύγου;

(Κλίνει τὴν κεφαλὴν εἰς συλλογισμοὺς. Μετὰ μικρὸν καὶ ζωηρῶς)

Οἰωνὸς ἄριστος! Τὸ ποιημάτιον αὐτὸ ἄς γείνη εἰς χεῖράς μου βέλος νίκης· ἴσως δι' αὐτοῦ εὐρὼ τὴν ἀχίλλειον πτέρναν της. Ἡ ἀκρόασις τῆς ποιήσεως φέρει πολλάκις δά-

κρυα· καὶ τὰ δάκρυα εἰς τὰς κυρίας εἶνε συνήθως ἄγγελοι εἰρήνης, συνθήκης, παραδόσεως. Ἐμπρός.

Ἀναλαμβάνει τὸν πλὸν του, διορθοῦται μικρὸν ἐνώπιον κατόπτρου, λαμβάνει τὸ ποιημάτιον καὶ ἀπέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Παρά τῇ Ἀμαλθείᾳ. Εὐρεῖα αἴθουσα. Τρεῖς τράπεζαι καὶ περὶ αὐτὰς ἐργάζονται ποικίλας ἐσθῆτας γυναικῶν ἡ Ἀμάλθεια, ἡ Ἡλέντρα, ἡ Χρύσιλλα, ἡ Ναννώ, ἡ Ἀθήσα καὶ ἡ Ἀριάδνη.

ΝΑΝΝΩ διαπαύουσα τὴν ἐργασίαν αὐτῆς καὶ ἀνακλινομένη

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι μόνον ἡμεῖς ἐργαζόμεθα.

ΧΡΥΣΙΑΛΛΑ

Μάλιστα· μὲ μίαν μόνην διαφοράν: ὅτι πλειότερον κινεῖται ἡ γλῶσσα ἡμῶν παρὰ ἡ βελόνη.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἄλλχι ὁμως ἔχουσι τὴν εὐτυχίαν νὰ κινῶσι πολλῷ πλειότερον τοὺς πόδας παρ' ὅσον ἡμεῖς τὴν γλῶσσαν.

ΑΗΛΑ

Ἀληθῶς· ὁ κόσμος ὅλος χορεύει. Ὅπου στραφῆς, προσωπίδες· ὅπου εἰσέλθῃς, χοροί· ὅπου καθήσῃς ἄσματα, γέλωτες, μέθη.

ΝΑΝΝΩ

Ἄ, καὶ πῶς μὲ ἀρέσει τὸ βάλς! Ὅταν χορεύω βάλς, κλείσατε τὰ παράθυρα· μὲ ἔρχεται νὰ πηδήσω ἔξω. Φαντάσου· προχθὲς ἐδίδετο χορὸς εἰς τινὰ μεγάλην οἰκίαν, ἀπέναντι σχεδὸν τοῦ δωματίου μου· ἔλθῃ τὴν νύκτα ἐχόρευον ὡς δαιμονισμένοι, ἐγὼ ἔβλεπον καὶ ἐσιώπων. Μετὰ τὰς δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα μετέβησαν εἰς τὸ δεῖπνον, ἀπελπισθεῖσα μετέβην καὶ ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ, ἀλλ' εἶδα ὄνειρον καὶ ᾔητο πάλιν χορὸς καὶ πάλιν δεῖπνον. Φαντάσου!

ΧΡΥΣΙΑΛΛΑ

Χθὲς ἀνεγίνωσκα ὅτι τῶν πλειότερων ἡμῶν ἡ ζωὴ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διέρχεται ὡς βάλς ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἀγκάλην...

ΛΗΔΑ

ὦ Χρῦσιλλα, αἰωνίως φίλη τῶν ποιητῶν!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Εἴθε νὰ ἤμην μόνον φίλη τῆς ποιήσεως!...

ΝΑΝΝΩ

Ἄγνοῶ ταῦτα· γνωρίζω μόνον ὅτι ὅλοι ἐτρελλάθησαν. Μία γείτων μου ἔδωκε χορόν· καὶ ἦτο πλύστρια. Ὁ ἀμαξηλάτης τῆς γωνίας ὅπου κατοικῶ ἔδωκε χορόν· ἤμην κεκλημένη, ἀλλ' ἠρνήθην νὰ μεταβῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Διατί;

ΝΑΝΝΩ

Διότι ἠρνήθη ὁ Ἀνδρέας· ἔχει, λέγει, ἓνα θεῖον κόμητα ἐν Κερκύρᾳ...

ΗΛΕΚΤΡΑ

Λοιπόν;

ΝΑΝΝΩ

Λοιπὸν καὶ ὁ ἀνεψιὸς κρατεῖ τὴν θέσιν του!

Ὅλοι γελοῖοι

ΑΡΙΑΔΝΗ

Εἶνε ὅμως ἀπελπισμός. Ἐὰν λείπῃς ἀπὸ χορόν, χορεύεις μόνη δι' ὅλης τῆς νυκτός· ῥιγῶσα καὶ τρέμουσα. Ὅποιον ψυχός!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τότε σὲς προτείνω νὰ δώσωμεν χορόν.

ΝΑΝΝΩ

Ἡμεῖς χορόν;

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἡμεῖς;...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Διατί ὅχι;

(Παραιτοῦσιν ὅλοι τὴν βελόνην.)

Χορόν δι' ἐράνου. Σὲς προσφέρω τὴν αἰθουσάν αὐτήν. Αὖριον μάλιστα· ἔχομεν Σάββατον. Μὲ μικρὰς θυσίας δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν μουσικὴν καὶ δεῖπνον.

ΑΡΙΑΔΝΗ καγγάζουσα

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε· δεῖπνον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Διατί ὅχι; Μουσικὴν καλὴν καὶ χάριεν δεῖπνον· ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην ἐγώ. Ἴδού καταθέτω πρώτη δώδεκα δραχμάς.

Ἀνασύρει χρηματοθήκην καὶ ἐξάγει δύο δίστηλα.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Εὖγε! Καὶ ἐγὼ δέκα. Ἴδού.

Καταθέτει χαρτονόμισμα.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Σὺ, Ναννώ; Ἐλησμένησαι. Σεῖς, κυρία κόμησσαι;

ΝΑΝΝΩ ἀνερευνῶσα τὰ θυλάκιά της

Ναί, ναί. Ἴδού καὶ ἐγὼ δραχμάς ἑπτὰ.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Ἐγὼ οὐδὲ λεπτόν ἔχω ἐπάνω μου· ἀλλὰ στέλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Ἀμαλθεϊαν δέκα δραχμάς.

ΛΗΔΑ τῇ Ἀμαλθείᾳ

Ἴδού δραχμάς δύο· αὖρον δὲ πρῶτ' πρῶτ' σοὶ στέλλω ἄλλας ὅκτώ.

ΑΡΙΑΔΝΗ δίδουσα

Καὶ ἐγὼ δέκα. — Ἐρχεται καὶ ἡ Ἰουλία.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί. Πόσας δραχμάς καὶ ἐκείνη;

ΑΡΙΑΔΝΗ

Δέκα βέβαιως. — Θυμάσιον! Ἐχομεν χορόν!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Καὶ δεῖπνον!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἀλλὰ πῶς;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Σιωπὴ. Ἴδού: Ἐχομεν ἐδῶ δραχμάς 41. Καὶ ὅκτῳ τῆς Λήδας 49. Καὶ δέκα τῆς Χρυσίλλης 59. Καὶ δέκα τῆς Ἰουλίας, 69.

ΝΑΝΝΩ

Δέκα πέντε βάλε τῆς Ἰουλίας.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Διατί ;

NANNΩ

Ἄκουσόν με. Ἐγείνε φαίνεται πλουσία·
καὶ ἀπέδειξίς ὅτι ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Λοιπὸν 69 καὶ πέντε ἀκόμη τὸ ὅλον
δραχμὰς 74.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καὶ μὲ 74 δραχμὰς...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἐχομεν χορὸν μετὰ μουσικῆς καὶ δαί-
πνου. Ἴδου πῶς: ἀφαιρουμένων τῶν τρα-
πέζων ἔχομεν ἐδῶ αἰθούσαν χοροῦ ἀρίστην.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Βεβαιότατα.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τὰ δύο παρακείμενα δωμάτια θὰ χρη-
σιμεύσωσι τὸ ἐν ὡς καλλυντήριο καὶ διὰ τὰ
καλόμενα, τὸ ἕτερον ὡς ἐστιατόριον.

NANNΩ

Ἄριστα. — Ἐγὼ θὰ ἐνδυθῶ φορέματα
ἰσπανίδος χορευτρίας.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἐγγειρίζουσα τῇ Ἠλέκτρᾳ μολυ-
βδίδα καὶ χάρτην. Αἱ λοιπαὶ ἢ ἀγάλλονται καὶ
συνομιλοῦσι σκιρτῶσαι ἢ προσέχουσι γοητευ-
μέναι κύκλῳ τῆς τραπέζης.

Γράφε.

(Ἡ Ἀμάλθεια ὑπαγορεύει, ἡ Ἠλέκτρα γράφει)

Δι' ἀγορὴν 4 δεσμίδων κηρίου δρ. 6.

Δι' ἐνοίκιον τεσσάρων ἐπὶ τοῦ τοίχου

κηροπηγίων καὶ δύο ἀπλῶν » 7.

Φωτισμὸς τῶν δύο δωματίων διὰ

λαμπτήρων » 2.

Πέντε ὀρνίθια ψητὰ » 15.

Τυρὸς Παρνάσιος » 5.

Σταφίδες Σμυρναϊκαὶ » 2.

Μῆλα » 3.

Οἶνος Κορίνθου » 3.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Φθάνει τρεῖς δραχμὰς ; Πέντε δραχμὰς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Οἶνος Κορίνθου » 5.

Σάκχαρις » 4.

Πλακοῦντες καὶ τέτον » 40.

Πόσον εἶνε Ἠλέκτρα ;

ΗΛΕΚΤΡΑ

56.

ΛΗΔΑ

Τόσον. 56.

NANNΩ

Λεμονάδες;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί· καὶ λεμόνια δραχμὰς 2. Τὸ ὅλον ἔως
ἐδῶ 58. Μένει ἡ μουσικὴ καὶ εἰς ἀπόμαχος
ὡς θυρωρός.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Θέλουμεν καὶ θυρωρόν! Ἄς λείψῃ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅχι, ὅχι· ὁ χορὸς δέον νὰ γείνη εὐπρε-
πῆς καὶ νὰ μὴ ταρχθῶμεν ἀπὸ εἰσβολὰς
ἀγγελῶν μετημφοισμένων.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Κλείουμεν τὴν θύραν. Ἀντὶ θυρωροῦ καλ-
λίτερον ὀλίγον χοιρομήριον.

ΛΗΔΑ

Ναί, ναί! Χοιρομήριον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἰς ψηφηφορίαν δι' ἀναστάσεως! Θυρω-
ρὸς ἢ χοιρομήριον;

ΟΛΑΙ αἱ ἄλλαι ἐγειρόμεναι

Χοιρομήριον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἔστω· διὰ χοιρομήριον δραχμὰς 4.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Τὸ ὅλον 62.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Καὶ μὲ τὰς λειπομένους δώδεκα δραχμὰς...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Γνωρίζω τὴν κατοικίαν πένητος βιολιστοῦ 'Ραφαήλ τὸ ὄνομα· ἔχει τέκνον παῖζον αὐλόν, λαμβάνει καὶ ἕτερον μὲ τρίγωνον. Αἱ 12 δραχμαὶ ἀρκοῦσι καὶ διὰ τοὺς τρεῖς.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Καὶ διὰ τοὺς τρεῖς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Μένετε ἥσυχοι· ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην.

ΗΛΕΚΤΡΑ ἀναφωνοῦσα

Φεῦ, φεῦ! Ἐλησμονήσαμεν τὸ πρῶτιστον: ἄρτον διὰ τὸ δεῖπνον;

ΟΛΛΙ

Ἄ, ἄρτον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἡσυγία. Διαθέτω ἀκόμιν ἔξ δραχμῶν ἐγὼ εἰς πλήρωσιν πάσης ἄλλης ἀνάγκης.

ΛΗΔΑ φιλοῦσα αὐτήν

Εἶσαι ἄγγελος! — Καὶ θὰ καλέσωμεν χορευτάς...;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἐνα ἐκάστη· ὃν ἀγαπᾷ. Ὁ χορὸς θὰ ᾔνε μετημφισμένων. Ἀρχεται εἰς τὰς ἐννέα αὔριον.

ΝΑΝΝΩ

ὦ, χαρά! θὰ διαβωλισθῇ ὁ Ἀνδρέας μου! — Ἐλξ ἐδῶ, Λήδα.

Λαμβάνει τὴν Λήδαν καὶ χορεύει βάλς.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Σιωπή. Ἀπέλθετε τώρα. Στείλατε αὔριον πρῶτ' πρῶτ' τὰ ὀφειλόμενα αἱ ὀφείλουσαι καὶ φροντίσατε περὶ στολῶν.

ΑΡΙΔΑΝΗ

Βεβαίως. — Ἐγὼ θὰ ἐνδυθῶ ὡς ἀθιγγανίς.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Καὶ ἐγὼ ὡς χωρική τοῦ Τυρόλλου. — Ἐχω τοιαύτην στολὴν χαριεστάτην.

ΝΑΝΝΩ

Σὺ, Ἡλέκτρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ συναθροίζουσα τὰ τῆς ἐργασίας τῆς

ὦς ἀρχαία νόμῳ. Μὲ ἀρέσει τὸ λευκὸν καὶ τὸ ἀτμῶδες. Ἐν τούτοις θὰ ἐργασθῶ ὅλην τὴν νύκτα ἀπόψε διότι ἔχω νὰ τελειώσω ὁλόκληρον στολὴν τῆς κ. Βελισσαρίου.

ΝΑΝΝΩ

Πτωχή! — Θὰ διασκεδάσωμεν ὁμῶς θυμὰς αὔριον!

(Καθ' ἑαυτήν)

Ἐχεις νὰ γελάς, Ἀνδρέα!

Δίδεται εἰς στροφίλον

ΧΡΥΣΙΑΔΑ λαμβάνουσα τὴν ἐργασίαν τῆς

Ἄς φύγωμεν νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ ἡ Ἀμαλθεία.

ΑΡΙΔΑΝΗ τῇ Ἀμαλθείᾳ

Λοιπὸν νὰ μὴ δειπνήσωμεν; Καὶ ἔρνιθας καὶ χοιρομήριον;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ γελῶσα

Καὶ ἔρνιθας καὶ πλακοῦντας καὶ χοιρομήριον...

ΟΛΛΙ ἐκτός τῆς Ἀμαλθείας

ὦ, ὦ! — Καληνύκτα, καληνύκτα, Ἀμαλθεία. Καληνύκτα!

Γελῶσι καὶ φύγουσιν.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἀμαλθεία μόνη. Κλείσασθ τὴν θύραν.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν εὐμορῶν. — Ἐγὼ πρέπει νὰ φροντίσω τώρα δι' ὅλα· φῶτα, φαγητὰ, μουσικὴν. Διὰ φαγητὰ εὐτυχῶς εἶναι ὅπισθεν ἐδῶ τὸ μέγα ξενοδοχεῖον· ἀλλ' ὁ Ῥαφαήλ, ὁ μουσικός, ποῦ κάθηται; Ἄλλοτε ἐνθυμούμην... Εἰς... Ὀδὸς, ὁδὸς... λησμονῶ. Ὅμως πρὸς τὸν Λυκαβητόν. Ὅπωςδὴποτε θὰ ἀναγνωρίσω τὴν οἰκίαν. Παίξει βιολίον· κάλλιστα. — Θὰ καλέσω τὸν Ἰάκωβον... Θὰ ᾔνε νόστιμον. (Μετὰ μικρόν. Βλέπουσα τοὺς τοίχους)

Ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ θὰ βάλω τὰ πολύφωτα τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ᾔνε φῶς πολὺ· χορὸς δίχως φῶς εἶνε φασμάτων ἄθροισμα. Πρέ-

πει αὐταὶ ὅλαι αἱ τράπεζαι νὰ παρατεθῶσιν εἰς τὸ ἐστικτόριον. Πρέπει ὀλίγοι στέφανοι ἀνθέων, ἔστω ἀπὸ φύλλα μόνον εὐθαλῆ, ἐδῶ περὶ τὰς θύρας.—Τί ὥρα εἶνε;

(Βλέπει εἰς μικρὸν ἐπὶ τῆς ζώνης ὥρολόγιον)
Ἑπτά.

(Κρούουσιν εἰς τὴν θύραν.—Ἀνοίγουσα)
Εἰσέλθετε.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἀμάλθεια. Εἰσέρχεται ὁ Ἰάκωβος.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Χαίρετε!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

ὦ, πῶς δὰ καὶ τοῦτο, Ἰάκωβε; Ἦσθε ἐν Ἀθήναις; Ἐχὼ νὰ σὰς ἴδω ἡμέρας! Σὰς ἐπίστευα περιηγούμενον εἰς τὴν Ἀνατολήν.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Τῶντι· εἰς τὴν Ἀραβίαν δηλαδὴ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Διατί τάχα εἰς τὴν Ἀραβίαν; Μήπως διὰ κυνήγιον τίγρεων;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Διότι ἐκεῖ καὶν θὰ ἡδυνάμην ἐπὶ τέλους, λαβὼν Ἀραβὰ, νὰ μάθω πῶς συλλαμβάνεται ὁ ἀληθὴς ἔρως.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τότε σὰς συγχαίρω, ἀφοῦ εἴσθε ἀκόμη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς. Ἠδυνάμην προσέτι νὰ σὰς εἶπω ἴσως: «εὐχαριστῶ;»

ΙΑΚΩΒΟΣ

Εἶσαι πάντοτε πικρά, Ἀμάλθεια. Γνωρίζεις πόσον σὲ ἠγάπησα· διατί τόσον εἴρων εἰπότε;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅπωςδὴποτε ἀναγνώσατε τὸν Ὀθέλλον, ἀντὶ τοῦ εἰς Ἀραβίαν ταξιδίου σας· ἐκεῖ θὰ εὗρετε Ἀραβὰ ἄλλον, νὰ σὰς μάθῃ καλλίτερον ὅτι ζητεῖτε.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἀμάλθεια!.. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Ὀθέλλος καὶ χωρὶς νὰ ὑβρίζηται ἐθανάτονευ!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Μὴ δὰ τόσον τραγικός! — Ἐθανάτονε διότι ἠγάπα ἀληθῶς, ὁ ταλαίπωρος.

(Πλησιάζουσα προσηνῶς)

Ἦδη πλέον, πιστεύω, θὰ ἀναβάλετε τὸ ταξιδίδιον σας. Ἐχετε τὸν Ὀθέλλον. Μείνατε ἐν Ἀθήναις πλησίον μας.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ὅμιλε με ἐνικῶς. Ἄφες αὐτὸ τὸ σεῖς, σὲ εἶπα πολλάκις. Ὅταν μὲ ὁμιλῇς οὕτω, νομίζω ὅτι διὰ τοῦ στόματός σου πνέει βορρᾶς παγερὸς καὶ ριγῶ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Καὶ ἂν σοὶ ὁμιλοῦν ἐνικῶς;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ὅ' ἀπεπνέετο τῶν χειλέων σου ὁ μελιχρότερος Ζέφυρος.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ποῖος λοιπὸν ἄνεμος σὲ ὥθησεν ἕως ἐδῶ, Ἰάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Οὗτος, ὁ τῶν ἐρώτων.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Πόσον εἶσαι ἐλαφρὸς, ἀγόμενος ὑπὸ ἀνέμων... (Δίδουσα αὐτῷ κάθισμα)

Κάθησον· θὰ πέσης.

ΙΑΚΩΒΟΣ καθήμενος

Ἐν καιρῷ καὶ δικαίως· διότι ἐνώπιόν σου σαλεύομαι ὥς ἐπάνω τρικυμίας.—Πίστευσόν με ὁμῶς· πῶς θὰ ἐλησμόνουν τὰ ὄμματά αὐτά, τὸ μέτωπον τῆς βασιλείσσης μου, τὴν κόμην τοῦ ἀγγέλου μου, τὰ ῥοδινὰ σου χεῖλη, καὶ τοι ὥς τὰ αἵματωμένα χεῖλη τίγριδος;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Μετὰ ἡμέρας λήθης τρεῖς! Ἐὼλος ἢ ποίησις.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ὅταν ἡ ποίησις λέγῃ ἀλήθειαν, οὐδέποτε καθίσταται ἔωλος ὥς ὁ Ὅμηρος. Ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὅσα σοὶ λέγω εἶμι ἀληθέστερος

ἐκείνου, διότι σὲ βλέπω καὶ φωτογραφῶ δι' ὧλων μου τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο τυφλὸς καὶ μόνον ἀνεμιμνήσκετο.— Καὶ ἐπειδὴ μοὶ λέγεις περὶ ποιήσεως ἐώλου, σοὶ φέρω ἔργον τοῦ πατρός μου, νωπὸν ἀκόμη καὶ ἀκόμη θερμὸν, μεθ' ὅλην τὴν πάροδον τασούτων χρόνων· διότι ἦτο ἀληθές. Ἐξάγει τὸ χειρόγραφον.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶνε ἀνέκδοτον;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ναί.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Καὶ καλεῖται;

ΙΑΚΩΒΟΣ

«Ἀρασία.»

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Δηλαδή;

ΙΑΚΩΒΟΣ πενθίμως

Ναί· ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος πατήρ μου ὅσων γυναικῶν ἀληθῶς ἠράσθη, οὐδέποτε εἶπέ τι εἰς αὐτάς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Φεῦ!... Ὁμοιάζει λοιπὸν κατὰ τοῦτο τοῦ πατρός του ὁ Ἰάκωβος;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Παίξεις πάντοτε καὶ ὁ χρόνος παρέρχεται... Φοβοῦ ἐν τούτοις τὸν χρόνον, Ἀμάλθεια! Ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος πατήρ μου φαίνεται ὅτι ἠγάπα καλλίστην τινὰ κόρην ἥτις, ἂν μὴ ἀπατώμην, ἐκαλεῖτο... Ἡεργένεια. Οἱμοὶ εἶδα χθὲς αὐτὴν ἐξερχομένην τινὸς ἐκκλησίας· τὸ κάλλος, ἡ γλυκύτης, ἡ χάρις, ἡ ἀνθηρότης, ὅλα ἐσβέσθησαν, ἀντὶ δὲ τῆς πάλαι ποτὲ ωραίας καὶ γοήτιδος Ἰσως μορφῆς, εἶδα ἐγὼ φερόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸ ἔαρ τοῦ γήρατος, ὥσανεὶ ὁ εἶρων χρόνος ἀπέσβεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός της τὰ ἀρχικά γράμματα, ὡς εἰς παλαιάς ἐπιγραφὰς μαρμάρων, ἔμεινε δὲ ἐπ' αὐτῆς μόνη ἡ λέξις—γένεα.— Φοβοῦ τὸν χρόνον, Ἀμάλθεια!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τὰ ὅσα τοῦ πατρός σου θὰ σκιρτήσωσι πρὸς τὴν ὕβριν ταύτην ἀπὸ χαρὰν...

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἰσως.— Ἀλλ' ἡ Ἀμάλθεια οὐδαμῶς φοβεῖται τὸν χρόνον; Ὡ, ναί· διότι καὶ ἂν ὅλος αἰὼν στρατεύσῃ ἐναντίον σου πάλιν θὰ μείνῃς — θεῖα!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ εὐσταθῆς

Ἄν ὅ,τι λέγεις, ἦνε κολακεία, εἶσαι μικρὸς πολὺ καὶ βέβηλος, Ἰάκωβε· ἀλλ' ἂν ἦνε καὶ εἰλικρινὴς εὐχή, σὲ εὐχαριστῶ. Πίστευε ὅμως ὅτι, ἐάν ὦραίας καὶ ἀγαθῆς καρδίας, πκρίσταται τόσον συνήθως ὁ νεκρὸς μαιδιῶν, γλυκὺς καὶ οὐράνιος, πολλῶ μᾶλλον πιστεύσων, ὅπως πιστεύω ἐγὼ, ὅτι τῆς ἐνκρέτου καὶ γλυκαίας κόρης τὸ γῆρας εἶνε ἐπίσης ὦραϊον, φωτεινὸν καὶ ἐράσμιον, ὅπως τὸ γῆρας τῆς μητρός σου σήμερον, Ἰάκωβε.

ΙΑΚΩΒΟΣ καθ' ἑαυτὸν

Ὁ αἰδὴρος ἤρχισε νὰ πυροῦται.— Εἶνε ἐλπίς!...

(Τῇ Ἀμαλθείᾳ)

Ὅπωςδὴποτε ἀνέβημεν πολὺ ὑψηλὰ, Ἀμάλθεια. Αἱ θεωρίαι σου αὐταὶ περὶ ἀρετῆς πάντοτε καὶ σωφροσύνης, βυθίζονται πολὺ εἰς τὸ ἄπειρον καὶ χάνονται, ἄνευ καρποῦ δι' ἐμὲ, ὡς ἡ βαθέως σπαρεῖσα κριθή.

(Μαιδιῶν)

Μοὶ ἀναμιμνήσκεις τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, ἐνῶ ἔχομεν περὶ ἡμᾶς Ἀπόκρεω.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ λαμβάνουσα ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ χειρόγραφον

Δός με νὰ ἀναγνώσω λοιπὸν τὸ ποίημα.

(Πλησιάζει εἰς τὸ φῶς. Ἀναγινώσκει)

Ὡ, ἄφες με νὰ σιωπῶ!... Τί δύναται νὰ εἴπῃ Ποία ἐντός μου πλήμμυρα λανθάνει αἰσθημάτων, Ποῖον ἐρώτων πῦρ γλυκὺ τὰ στήθη μου σπαράττον, Ποία γοῆτις λύπη;

Οὐδὲ μ' ἀρκεῖ ἡ κόμη σου, τὸ χεῖλος σου ἀκόμα.. Ποσάκις εἰς τοὺς κόλπους μου ἐνῶ σὲ περιπτύσσω, Νὰ σ' ἀνεγείρῃ μ' ἔρχεται καὶ γίγας νὰ σὲ κλείσῃ Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα!

Κ' ἐνφ' πλησίον σου στιγμᾶς διέρχομαι ἀγγέλων,
Ὁ κόσμος βλέπω πῶς περᾶ, πῶς ἡ νεότης λήγει,
Καὶ ὡς παιδίον δαίλιῳ καὶ ὁ λυγμός με πνίγει
Ἐτάζοντα τὸ μέλλον.

ὦ, πιστευσόν με· ἄλλοτε τοῦ στήθους σου ἐπάνω,
Ἐντὸς τῶν βραχιόνων σου, μεθ' ὅλης τῆς ἀγκάλης,
Ἐνφ' με θλίψεις σπαίροντα καὶ ὅλη ἔρως πάλλεις—
Ποῦθ' νὰ ἀποθάνω!...

ΙΑΚΩΒΟΣ ἐκ τοῦ ἀνακλίνεσθαι

Πόσον εἶνε ἀληθές!
(Ἀνεγειρόμενος, καθ' ἑαυτὸν)
Καιρός!...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἀναγινώσκουσα

Ὅταν με βλέπης κάποτε μετὰ μορφῆς πενθίμου
Νὰ κλίνω εἰς τὸν ὦμόν σου χωρὶς φωνὴν ἢ δρόσον,

(Ὁ Ἰάκωβος ἐλθὼν ἐλαφρὸς κλίνει ἐπὶ τοῦ
ὦμου τῆς.)

Μὴ ἀπορῆς: σὲ ἀγαπῶ καὶ ἂν μ' ἠγάπας τόσον
Θὰ ἔκλαιες μαζὶ μου!

ΙΑΚΩΒΟΣ φιλῶν αὐτῆς τὴν παρεῖαν

Μὴ ἀπορῆς: σὲ ἀγαπῶ καὶ ἂν μ' ἠγάπας τόσον
Καὶ σὺ θὰ με ἐφίλεις!

(Ἡ Ἀμαλθεία βάλλει φωνὴν καὶ τινάσσεται μακρὰν)

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἰάκωβε, οὐδὲν σέβεσαι· οὔτε τὴν μνήμην
τοῦ πατρός σου!

ΙΑΚΩΒΟΣ

Συγγνώμην, Ἀμάλθεια! Ἐνόμισα ὅτι
τοὺς τελευταίους στίχους ἀπέτεινες πρὸς
ἐμέ!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἀπομάσσουσα ἐν δάκρυ

Ἐπρεπε νὰ τιμωρηθῶ· παρεῖδα τὸ ὄνομα
τοῦ ποιήματος, καὶ ἐλησμόνησα ὅτι τοιαῦτα
ἔργα ἀναγινώσκονται ἐνδομύχως οὐδ' ἀπο-
τείνονται εἰς καρδίας κενάς.

ΙΑΚΩΒΟΣ καθ' ἑαυτὸν

Φοβοῦμαι ὅτι κατέστρεψα τὸ πᾶν!
(Τῇ Ἀμαλθείᾳ)

Σὲ ἠδίκησα; Καὶ ὅμως ἡ εἰλικρινεστέρα
ἡχὼ τῆς καρδίας μου ἦτο τὸ φίλημα ἐκεῖνο.
—Εἶσαι λοιπὸν αἰωνίως χιὼν τῶν Ἀλπεων,
χιὼν λουομένη εἰς ὅλον τὸν ἥλιον τοῦ ἔαρος,
ὡς σὺ τῆς νεότητος, καὶ ἐν τούτοις ἐκεῖ
διαρκὲς καὶ ἄτηκτος;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶσαι παιδίον. Ὅ,τι ὅμως φοβοῦμαι εἶνε
μὴ ἐν ταυτῷ ἐγήρασες. — Ἀς ἀφήσωμεν,
λησμονήσωμεν αὐτά. Θὰ ἔλθῃς αὔριον εἰς
τὸν χορόν;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ποῦ;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἐδῶ.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἐδῶ; Αἰδεῖς χορόν;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Σὺ, σὺ, χορόν; ὦ, εἶσαι ἄγγελος! Αἰδεῖς
αὔριον ἐδῶ χορόν;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί, χάριν σου. Θὰ σὲ προσεκάλουν αἰ-
φνηδίως, διὰ τοιαύτης ἀφορμῆς, ἀφοῦ τρεῖς
ἡμέρας οὐδ' ἐφάνης κἄν.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Οὐδ' ἐφάνην! Ἐχεις δίκαιον συγγνώμην!
Τίς ὅμως πταίει, Ἀμάλθεια; Σὺ μὲ ἀπω-
θεῖς. Ἐὰν ἐπιμείνω φλογερὸς πάσας τὰς
ἡμέρας νὰ σὲ βλέπω, θὰ ἐγινόμην τέφρα πρὸ
πάλλου... Αἰδεῖς λοιπὸν χορόν; Ζήτω ὁ
χορός!

(Ἀνεγειρόμενος.)

ὦ, δός με τὰ χεῖλη σου!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἀποσυρομένη

Τὰ χεῖλη μου! Εἶνε τὸ πτωχότερον καὶ
ἀθλιέστερον τῶν ἀγαθῶν ὅσα ὁ Θεὸς μοι
ἐδωρήσατο, ἀφοῦ οὐδαμῶς μέχρι τοῦδε κα-
τάρθωσαν νὰ πείσωσι τὸν Ἰάκωβον... Ἀλ-
λως τὰ χεῖλη εἶνε τρίχαπτα τῆς μορφῆς,
κόσμοι, κροσσοί· ζητεῖς αἰωνίως τοὺς κροσ-
σοὺς, χωρὶς τὴν ἐσθῆτα!

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἀπεχθάνομαι τὰς ἐσθῆτας... τοῦ κοι-
τῶνος· εἶνε ἐνδυμα τῶν συζύγων. Ἄλλως
προτιμῶ πολλάκις ἐνφύλλον ἀντὶ τοῦ ὅλου
ἄνθους.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

ὦ φίλε μου· ἅμα ἐν φύλλον ἀφαιρεθῇ, τάχιστα τὸ ὅλον ἄνθος φυλλορροεῖ καὶ σβύννεται! Ἐπειτα τὸ αἶσθημά σου τοῦτο εἶνε οἰκτρὸν αἶσθημα τῶν γερόντων· φέρουσι τὸ ὑγρὸν εἰς τὰ χεῖλη, ἐγγίζουσι μόλις αὐτὸ, εἴτα ἀπορρίπτουσιν αὐτὸ ὁμοῦ καὶ τὸ κύπελλον. — Εἶσαι νέος, Ἰάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Πλήρης αἰσθήματος καὶ ἐνθουσιασμοῦ. — Σὺ ὅμως, Ἀμάλθεια, ὁμολόγησον ὅτι ἐγήρασες καὶ ἐψυχράνθης. Ἡ νεότης εἶνε ἐνθουσιασμός· σὺ ὅμως μελετᾷς τὰ πράγματα ὡς φιλόσοφος καὶ βραδυπορεῖς ὡς ἑκατοντοῦτις. Ἄντὶ καρδίας, ἔχεις διαβήτην. Διαλύεις τὰ αἰσθήματα, χιονώδεις καὶ διαπρεπεῖς χιτῶνας, ἵνα ἴδῃς ἂν τρώοντι ἐνέχουσι λινόν. Ὁ ἀληθὴς ἔρως ὁμοιάζει τὴν χρυσαλλίδα· πετᾷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, ἀπὸ νεότητος εἰς νεότητα, πλέει εἰς τὴν εὐοσμον αὐραν, πιστεύεται εἰς τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ὡς εἰς τὴν εὐέλπιδα ἡμέραν τῆς αὐριον, οὐδ' ἐσκέφθη ποτὲ νὰ μεταβληθῇ εἰς μύρμηκα σωρεύοντα εἰς ὀπήν τινα ὑπονοίας, κρίσεις, φόβους, σπουδᾶς, ὅπλα, προβλήματα!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Θαυμάσια! — Σὲ εἶπα πολλάκις· ἐχειραγωγήθην ἐν αὐτῷ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας μόνη, ἄνευ πατρικῆς προστασίας, διεπλάσθην δὲ συνεπῶς τελεία δημοκράτις. Πιστεύω καὶ ἀφίεμαι εἰς ἑαυτὴν καὶ μόνην, οὐδ' ἀφιερώ τὴν τύχην μου εἰς τὴν ἰσχὺν ἢ τὴν βούλησιν ἄλλου. Εἶμαι βασιλῆς, διότι εἶμαι κόρη, διότι εἶμαι ἐλευθέρα, διότι ἔχω χεῖρας, δηλονότι πτέρυγας· δύναμαι νὰ γείνω ἢ ὁμότιμος σύντροφος ἐνὸς φιλότατου προσώπου, ἀλλ' ὅχι ποτὲ ἢ τυφλὴ ἐρωμένη τινός, δηλονότι ἢ οἰκτρὰ δούλη ἐνὸς ἀνακτος ἢ τυράννου. — Μὲ ἀγαπᾷς, μὲ ἀγαπᾷς!.. Μὲ πόσῃ ἐν τούτοις χάριν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἡδύτητα μὲ ὠθεῖς, θέλεις νὰ μὲ ὠθήσῃς, εἰς τὴν μυρθεύσαν αὐραν, εἰς τὰ διανθῇ ὄνειρα τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸ κυανοῦν χρῶμα τῆς αὐριον, δηλονότι εἰς τὴν ἄβυσσον! «Ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω· μὴ μελετᾷς ὡς φιλόσοφος· ὁ ἔρως εἶνε λήθη»

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

μὴ κρεουργῇς τὰ αἰσθήματα· ἄφες τὴν φρόνησιν τοῦ μύρμηκος...» Ἐὰν εἰλικρινῶς μὲ ἠγάπας, θὰ μοὶ ἔλεγες ποτὲ αὐτά; Ἐὰν εἰς τὴν σήμερον καλὴν σου φίλην καὶ ἄγνην ἐρωμένην, βλέπῃς ἀληθῶς τὴν μέλλουσαν κυρίαν τοῦ οἴκου σου καὶ τὴν τιμὴν τῆς ζωῆς σου, θὰ τῇ παρίστας οὕτω μέθην τὸν βίον, ἄρωμα ἄνθους τὸ φίλημα, κάλλος σεμνὸν τὴν αἰσχύνην, λήθην τὸ καθήκον, γῆρας τὴν φρόνησιν, οὐρανόαν ἡδονὴν τὸ ὄνειδος; Ὁχι, ὅχι. Ὅθεν μήποτε μὲ εἶπες τοῦ λοιποῦ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. Ὁ ἀληθὴς ἔρως ἐν ἔχει ὄνειρον· τὸν γάμον, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· παντὸς ἄλλου ἔρωτος ἢ παστᾶς εἶνε ἡ ὁδός... Νήπιοι· θέλετε τὴν ἐρωμένην σας θερμὴν, τολμηράν, ἀναιδῆ, ἄφρονα· εἴτα δὲ ἀπαιτεῖτε αὐτήν, γενομένην αἰφνης σύζυγον, ἀπαιτεῖτε, σὺστηράν, πιστήν, σώφρονα, τιμίαν, ἐνάρετον!..

ΙΑΚΩΒΟΣ

ὦ, ναί· καὶ ἰδοὺ διατὶ ζητῶ μόνον ἐρωμένην, χωρὶς νὰ ζητήσω ποτὲ σύζυγον.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ σύννους

Ἀληθῶς τοιαῦτα ἐν πεποιθήσει φρονεῖς;

ΙΑΚΩΒΟΣ ζητῶν διεκφυγὴν

Ὁχι, φίλη μου· ἀλλ' ἐν παραδείγματι, αἰφνης, αὐτὸ τὸ ὄνομά σου... «Ἀμάλθεια!..» — Ὁρσαυρὸς ἀπολαύσεων δι' ἑνα ἔραστὴν, τρόμος δι' ἑνα σύζυγον...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Δηλαδή;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Δηλαδή, — πῶς νὰ σὲ εἶπω! — τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἥκιστα συμφωνεῖ μὲ τὰ ἐν τῷ μέλλοντι ἀνδρὶκὰ ὄνειρά μου... Μὴ ὀργισθῇς, ἰδοὺ ἡ ἁμαρτία μου· θέλω νὰ κοινωνῶ, ὡς ἐν ἑτερορρυθμῷ ἐταιρίᾳ, τῶν θησαυρῶν τῆς Ἀμαλθείας, χωρὶς τὸ ἐμβληματῆς νὰ καταστῇ ποτὲ οἰκόσημον τῆς οἰκογενείας μου.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἐν κρατούμενῃ ὀργῇ

Ἐχει καλῶς, Ἰάκωβε. Ἐχω ὅμως δύο ἁμαρτίας καὶ ἐγώ· ὡς χριστιανὴ, λατρεύω τὴν ἀλήθειαν ὡς δημοκράτις, τὴν ἐλευθερίαν. Σὲ λέγω λοιπὸν, ἐλευθέρως καὶ εἰλι-

κρινῶς, ὅτι· εἶσαι αἰσχρὸς, ἄνευ
ἐλπίδος βελτιώσεως!

ΙΑΚΩΒΟΣ ἀναπηδῶν

Ἄνευ ἐλπίδος βελτιώσεως! Εἶσαι θη-
ριώδης! Μοὶ ἔκλεισες πᾶσαν ὑπὲρ τοῦ μέλ-
λοντος δίοδον, πᾶσαν πίστιν εἰς τὴν αὖριον,
πᾶσαν ἐλπίδος θύραν!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ χωρήσασα εἰς τὸ βάθος

Ἀπατᾶσαι· ἀνοίγω αὐτήν.

(Ἀνοίγει τὴν θύραν.)

ΙΑΚΩΒΟΣ ἐμβρόντητος καὶ θέλων νὰ μειδιάσῃ

Εἶναι πεποίθησίς σου, ἀληθῶς;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί.

ΙΑΚΩΒΟΣ

Διὰ πολλῶ ἐλαφροτέραν ὕβριν, ἐμετρή-
σατε τρεῖς ἀπουσίας μου. Θέλετε ἀληθῶς νὰ
φύγω;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί. Εἶναι καιρὸς νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν
Ἀρχαίαν.

ΙΑΚΩΒΟΣ λαβὼν τὸν πῖλον τοῦ καὶ ἀναχωρῶν

Περιττόν· εὖρον τὴν ὕαιναν ἐν Ἀθήναις.
(Φεύγει.—Ἡ Ἀμάλθεια κλείει τὴν θύραν.)

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ἐκρηγνυμένη εἰς δάκρυα

Καὶ ἐν τούτοις πόσον ἠγάπησα αὐτόν,
μάρτυς μου ὁ Θεός!..

(Μετά μικρόν, στραφεῖσα πρὸς τὴν θύραν)

Μὴ ἀπορῇς· σέ ἀγαπῶ καὶ ἂν μ' ἠγάπης τόσον,
Θά ἔκλαιες μαζί μου!..

(Φέρει τὸ βινάμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ τὸ
κατάβλημα πίπτει.)

~~~~~

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

—
Ὁ ἄγγελος.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Λύθουσα τῆς Ἀμαλθείας, γυμνή καὶ διὰ κλάδων
περὶ τὰς θύρας ἡὐπρεπισμένη· ἐπὶ τῶν τοίχων
φαίνονται τέσσαρες κηροστάται. Ἐπὶ τραπε-
ζίου, ἐνώπιον κατόπτρου, καίουσι δύο μόνον
κηρία. Μετὰ πολλῆς ἐνέδουμένη χάριτος καὶ
ἀφελείας, ἴστανται ἐν τῇ μέσῃ τῆς αἰθούσης σάν-
τους καὶ οἶονε ἀγωνιστὰς ἢ

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐφάνην πολὺ τολμη-
ρά... Ἐπρεπε νὰ δώσω τὰ ἡμίση, ἔπρεπε
νὰ σκερθῶ πλειότερον, ἔπρεπε τέλος νὰ μὴ
σπεύσω ὅπως ἔσπευσα! Ἀλλ' ἐκείνη ἡ θέσις
των, ἐκείνη ἡ θέσις των; Θεέ μου!.. Ὅ, τι
ἐγένετο, ἐγένετο· ἀλλ' ἤδη; Πῶς νὰ δοθῇ
ὁ χορὸς, πῶς νὰ τὰς ἴδω κατὰ πρόσωπον,
τί νὰ ταῖς εἶπω, πῶς τὸ πρᾶγμα νὰ οἰκο-
νομηθῇ; Καὶ ἡ ὥρα πλησιάζει, ἐντὺς ὀλί-
γου ἔρχονται... Γελῶ καὶ τρέμω. Ἄ, ἦτο
σφάλμα μου φοβερόν! Ἡδυνάμην νὰ κενώ-
σω ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμούς μου,—εἰς
δάκρυα,—ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ βαλάντιον!..

[Βηματίζει βραδέως μὲ τὸν δάκτυλον
εἰς τὰ χεῖλη. Μετὰ μικρόν]

Εἶνε ἀληθῶς νόστιμον... Καὶ μόνη ἡ ἰδέα
μὲ φονεύει· ἄρά γε θὰ μὲ πιστεύσωσιν!
Ἀλλὰ καὶ ἂν μὲ πιστεύσωσι, πῶς διέθεσα,
θὰ εἰπωσιν καὶ δικαίως, ξένα χρήματα; Ἀφοῦ
ἀνέλαβον τὴν εὐθύνην καὶ ταῖς ἔδωκα τὸν
λόγον μου περὶ χοροῦ, ἐκάλεσαν δ' ἐκεῖναι
τοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους των, πῶς τὰς ἀ-
πατῶ, πῶς καθιστῶ αὐτὰς γελοίας καὶ ἐμὲ
παράφρονα; Ἄ, ἔπταισα, ἔπταισα πολὺ!
Μὲ συγχωρεῖ ἴσως ὁ Θεός, ἀλλ' ἐκεῖναι θὰ
μὲ συγχωρήσωσιν;—Καὶ τώρα πῶς νὰ χο-
ρεύωμεν; Ἐστὼ ἄνευ φαγητῶν· ἀλλ' ἄνευ
μουσικῆς;

[Κρούεται ἡ θύρα.]

Ἦλθαν! Τετέλεσται.—Μ' ἔρχονται ὁμοῦ
κεραυνοὶ καὶ γέλωτες.

Ἀνοίγει τὴν θύραν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἀμάλθεια. Εἰσέρχεται μετημφισμένη ὡς χωρική τυρολλίς ἢ

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Ἐδῶ εἶμαι!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἄ, Χρύσιλλα, σύ; Θαυμασία!

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Ἦλθα μίαν στιγμὴν νὰ μὲ ἴδῃς καὶ ἂν στεροῦμαι τι νὰ ἐπανέλθω καὶ διορθωθῶ ἢ μὲ δώσης σύ. Δι' αὐτὸ ἦλθα πρὸ πάσης ἄλλης. Εἶσαι μόνη, εὐτυχῶς. Θὰ διασκεδάσωμεν ἀπόψε περίφημα. Ἐχὼ μίαν ὄρεξιν, μίαν ὄρεξιν, — εἶμαι νὰ τρελλαίνωμαι! Θὰ χορεύσωμεν μέχρι πρωΐας, αἶ; — Πῶς λοιπὸν σοὶ φαίνομαι; Εἶμαι ὡραία; Σοὶ ἀρέσω; Λεῖπει τι; Στρέφεται σκιρτῶσα περὶ ἐαυτήν.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶσαι χαριεστάτη! Βασιλὶς, ἔχει χωρική. Χαίρω πρὸ παντὸς ὅτι σὲ βλέπω πρώτην. Μείνε ἔδῳ εἶσαι τελεία. Ἐχὼ νὰ σοὶ εἶπω πολλά.

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Θὰ ἐφόρουν φορέματα ἀλθανικά μ' ἔδωκαν τοιαῦτα θαυμάσια ἀληθῶς, ἀλλ' ἀποστρέφομαι τὸ ὄνομα: Ἀλβανίτισσα. Καλλίτερον τυρολλίς.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Καλλίτερον.

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Λοιπὸν πρώτη εἶμαι ἐγώ; Εἶσαι βεβαία, οὐδὲν μοὶ λείπει; Ἄς μείνω τότε ὁ Ἀλέκος θὰ ἔλθῃ ἀργότερα μὲ ἀφῆκεν εἰς τὴν θύραν. Σὺ εἶσαι ἐτοίμη, Ἀμάλθεια; Ἐχεῖς ἐτοιμα ὅλα, ὅλα;

(Βλέπουσα περὶ ἐαυτήν)

Μὲ φαίνεται ὅμως ἀνέτοιμος ἢ αἰθουσα; Πάρα πολὺ σκοτεινὴ. Πότε θὰ ἔλθῃ, ἦλθεν ἢ μουσική;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ μειδιῶσα.

Θὰ ἔλθῃ.

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Πότε λοιπὸν; Ἡ ὥρα ἐγγίζει. — Εἶδο-

ποίησες τὸν κύριον Ἰάκωβον; Θὰ ἔλθῃ; Βεβαίως!...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅχι. Εἶνε ἀσθενής, ὑποθέτω...

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Ἄ, κρίμα! — Εἶνε πολὺ;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἀγνοῶ. Γνωρίζω μόνον ὅτι ἤρνήθη.

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Ἄ, κρίμα! Ἐπρεπε νὰ ᾔτο. Εἶνε ἄγγελος τόσον ὡραῖος! — Πτωχὴ Ἀμάλθεια! Ὡ, θὰ ἔλθῃ εἶμαι βεβαία. — Ἡ μουσικὴ ὅμως ἔπρεπε ἤδη νὰ ᾔτο ἔδῳ.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἡ μουσική!... Χρύσιλλα, σὲ ἀγαπῶ πόσον σὲ ἀγαπῶ γνωρίζεις. Ἴσως ἢ ἔλευσίς σου πρώτης εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ. Πρέπει καὶ τολμῶ εἰς σὲ νὰ εἶπω ὅλα, ὅ,τι μοὶ συνέβη, ἂν καὶ διστάζω ἀκόμη καὶ ἀπορῶ πῶς ν' ἀρχήσω... Καὶ συνάμα γελῶ!

Γελᾷ.

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Συνέβη τι; Τί; Ὅχι κακὸν, Ἀμάλθεια!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Οὔτε καλὸν ἴσως, Χρύσιλλα. — Ἀκουσον λοιπὸν καὶ μὴ με ραπίσης, ἂν δύνασαι. Ἀπὸ πρωΐας μετέβην καὶ ἐζήτησα τὴν οἰκίαν τοῦ μουσικοῦ Ῥαφαήλ ὅπου ᾔτο ἄλλοτε, ἀλλ' εἰς μάτην ἔμαθον ὅμως ὅτι κατῴκει εἰς τινα γωνίαν κατὰ τὸ Γεράνιον καὶ ἠναγκάσθην νὰ μεταβῶ ἐκεῖ μετὰ μεσημβρίαν, μόλις κατορθώσασα νὰ ἐνοικιάσω πρότερον κηροστάτας τινὰς οὓς βλέπεις εἰς τοὺς τοίχους, νὰ διευθετήσω δὲ καὶ τὴν αἰθουσαν ἔδῳ ἐλίγον ὡς καὶ τὰ δύο δωμάτια. Ἐλάβον τὸ θυλάκιόν μου μὲ ὅλα τὰ χρήματα καὶ διηυθύνθην ἐκεῖ.

ΧΡΥΣΙΑΛΑ

Θὰ ἔχασες αὐτὰ καθ' ὁδόν, στοιχηματίζω! Ἄν συνέβη, θὰ ᾔνε ἀστείότατον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅχι. Μετέβην, ἠρώτησα ἔδῳ κ' ἐκεῖ καὶ τέλος εὔρον ποῦ ἐκάθητο ὁ ἄθλιος Ῥαφαήλ εἰς εὐρείαν τινὰ καὶ παλαιὰν οἰκίαν.

Ἀνέβαινον τὴν κλίμακα, ὅτε ἐκ τινος πλαγίας θύρας, ἤκουσα τόνους μουσικῆς καὶ ἐπέσθην ὅτι τέλος αἱ ἁμαρτίαι μου ἐτελείωσαν. Κροτῶ τὴν θύραν· ἀλλ' εἰς μάτην. Κροτῶ καὶ πάλιν ὅτε ἡ θύρα ἀνοίγεται βιαίως καὶ ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου κενὸν δωμάτιον καὶ χάριεν παιδίον. «Ἐδῶ εἶνε, τῷ λέγω, ὁ πατήρ σου;» «Ποῖον ζητεῖτε;» Μὲ λέγει. «Τὸν Ῥαφαήλ.» «Τὸν Ῥαφαήλ!...» Εἶπε σκεπτόμενον. «Ποῖον Ῥαφαήλ; Εἰσέλθετε, κυρία, ἀλλὰ νομίζω...» Εἶχον μόλις εἰσέλθῃ ἐν τῷ δωματίῳ, ὅτε ἀνοίγεται ἄλλη θύρα καὶ ἰδοὺ νέος τις φέρων αὐλὸν εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἀστραπὴν εἰς τὸ ὄμμα. «Κυρία μου!...» «Κύριε, τῷ εἶπον, ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Κ. Ῥαφαήλ;» «Ἀπατάσθε, κυρία, μὲ λέγει· καλοῦμαι Φαίδων καὶ κατοικῶ ἐδῶ πλησίον.» «Συγγνώμην, κύριε, τῷ λέγω. Ζητῶ τὸν μουσουργὸν Ῥαφαήλ.» «Ῥαφαήλ!.. Δικαίως· τοιοῦτον κάλλος πρὸς τὸν καλλιτέχνην ἐκείνον ἔπρεπε νὰ ἐνεφανίζετο ὡς ἰδανικὸν καὶ μετ' αὐτοῦ νὰ εἴχατε αἰθερίας σχέσεις...» Εἶπε γελῶν μόλις καὶ ἰδοὺ παρουσιάζονται ἕξ ἑπτὰ νέοι μὲ αὐλοὺς καὶ κιθάρας καὶ βιολία εἰς τὰς χεῖρας. — ὦ, ἐὰν εἶχον ἓνα ἀδελφόν, ἔστω μικρὸν, συνοδεύοντά με, θὰ μὲ ἔλεγον ὅσα μὲ εἶπαν, Χρύσιλλα; Ἦσαν ὅλοι τρεῖς.

ΧΡΥΣΙΑΛΛΑ

Δηλαδή νέοι. — Τέλος;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Σχηματίζουσιν περὶ ἐμὲ ἄλυσιν, ἱλαρύνονται, μ' ἐρωτῶσι, λαλοῦσι, κλείεται αἴφνης ὀπισθὲν μου ἡ θύρα...

ΧΡΥΣΙΑΛΛΑ

Θαυμάσιον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἀλλ' ἐν τῇ φοβερᾷ μου τότε ἀγωνίᾳ, ἡ θύρα ἠνοίγη πάλιν ὑπὸ τινος αὐτῶν ὅστις καὶ μὲ ὠδήγησε νὰ ζητήσω τὸν πτωχὸν Ῥαφαήλ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Φεύγω καὶ πάλιν φεύγω! Ἀνέβην. Κροτῶ σαθρὰν θύραν καὶ εἰσέρχομαι εἰς σκοτεινὴν αἴθουσαν ὅπου εὕρισκω τὸν ἄθλιον Ῥαφαήλ καίμενον ἀσθενῆ, τὸ τέκνον του ἀσθενὲς ἐπίσης, τὴν γυναῖκά του νεκράν, ἐλεεινὴν καὶ περίδικρον.

Γέρων τις, ἴσως ἑκατονταύτης, ἐκάθητο ἐπὶ ἑδρας κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἀκίνητος καὶ σιωπῶν. Φαντάσου τὴν θέσιν μου! Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῶν ὡς ζώντων ὑπερτέρει τοῦ θανάτου τὸ χρῶμα· τὰ σκεπάσματά των, ἦσαν μεγάλα καὶ ἀηδῆ ῥάκη· ἀγγεῖόν τι θραυσμένον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, περιεῖχε στάκτην, ἀλλ' οὐδ' ἓνα σπινθῆρα, ἐνῶ ὁ βορρᾶς, ὡς ἀγέλη λύκων, εἰσῆρχετο διὰ μυρίων ῥωγμῶν εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτήν... Τῷ ἀπέτεινα λόγους τινὰς γενναιότητος, τῷ εἶπα διατί ἐζήτησα αὐτόν· μοὶ παρέστησε μετὰ στεναγμῶν τὴν κατὰστασίν του, ὅτι πρὸ μηνὸς ἀσθενεῖ, ὅτι στερεῖται τὰ καλλίτερα κέρδη τὰς ἡμέρας αὐτάς, μοὶ ὑπέδειξε τὸ ἀσθενοῦν τέκνον του καὶ μικράν ἐκεῖ παιδίσκην ἥτις ἦτο μᾶλλον ὑπηρετὶς ἢ κόρη των. Τοὺς ἠτένισα συμπαθῶς.. Αἴφνης εἶδα νὰ πλημμυρήσωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναικὸς του, μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς, μὲ ἔσυρεν εἰς παρκαίμενον μαγειρεῖον καὶ δίδουσα ἐλευθερίαν εἰς τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα, «Καὶ ἀγνοεῖ, ὁ δυστυχὴς, ἀκόμη, μὲ εἶπεν, ὅτι σήμερον μᾶς ἔστειλαν τοῦτο ἵνα ἐκκενώσωμεν τὴν οἰκίαν!...» Ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου της καὶ εἶδα εἶδος ἀγωγῆς... Ἐμείναμεν σιωπῶσαι. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. «Ἡ πολλὴ ἐργασία μᾶς ἠφάνισεν, εἶπεν ὁ Ῥαφαήλ· εἰργαζόμεθα νυχθημερὸν ἐγὼ καὶ ὁ υἱός μου διὰ τίποτε... Καὶ ὅμως πόσον ἤθελον νὰ σᾶς διασκεδάσω τὴν ἐσπέραν αὐτήν, ἂν ἠδυνάμην, κυρία Ἀμάλθεια!» Ἐσιώπησεν, ἀφείκε στεναγμόν· τὸ τέκνον του ἔβηχεν ἀπαύστως. Κατενύγη, Χρύσιλλα. Ἐσκέφθην ὅτι ὁ κόσμος ὅλος τὰς ἡμέρας αὐτάς εὐθυμεῖ καὶ χαίρει, ἐνῶ ἐκεῖνοι, — ἴσως ἀπέθνησκον τῆς πείνης!

ΧΡΥΣΙΑΛΛΑ

Οἱ δυστυχεῖς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

ὦ, λησμονοῦσι πολὺ τοὺς πτωχοὺς, φίλη μου, ὅσοι εἰς τὸ ἀδρὸν θάλαπος τῶν αἰθουσῶν, οὐδαμῶς αἰσθάνονται τὰ πάγη τῶν δρόμων καὶ τῶν πεινῶντων τὴν σιωπὴν! Ἐπρεπε νὰ ἦσο ἐκεῖ, Χρύσιλλα· ἔπρεπε νὰ ἴδης... —

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Αἱ ἀνωτέρω. Εἰσέρχονται θορυβῶδες ἡ Ναννώ, ἡ Ἡλέκτρα, ἡ Ἀθήδρα, ἡ Ἀριάδνη καὶ ἡ Ἰουλία. Μετημφισμέναι ὅλαι μὲ ποικίλας νυμφικὰς στολὰς διαφόρων ἔθνων καὶ χρόνων ὁμοῦ δὲ πλείοτεροι νέοι μὲ ῥάστα ποικίλων χρωμάτων καὶ προσωπίδας.

ΝΑΝΝΩ

Βάλε, βάλε! Ἀλλὰ, ποῦ εἶνε ἡ μουσική;

ΑΡΙΑΔΝΗ

Καλὲ, ποῦ εἶνε τὰ φῶτα; Ἀκόμη, Ἀμάλθεια!

ΑΗΔΑ

Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ μουσική;

ΝΑΝΝΩ

Ποῦ εἶνε λοιπόν; Ἡμεῖς μετέβημεν ὅλαι εἰς τῆς Ἡλέκτρας καὶ ἤλθομεν ἑτοιμαὶ ὅλαι.—Ποῦ εἶνε ὁ χορὸς;

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐπρεπε νὰ ᾤσαν ὅλα ἑτοιμα! Ἡ ὥρα εἶναι ἐννάτη.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ποῦ εἶναι ἡ μουσική;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἡσυχάσατε ἀναπνεύσατε μικρόν... Θὰ ἔλθῃ.

Ὁδηγοῦσα αὐτὰς εἰς ἐν τῶν δωματίων Ἰδοὺ ἀφήσατε τὰ ἐπανωφόρια.

Αἱ νέα εἰσέρχονται, ἀποβάλλουσι τὰ καλύμματα των, διορθοῦνται.—Οἱ νέοι σχηματίζουσι γραμμὴν σιωπηλοί. Πρὸς αὐτοὺς

Κύριοι, ἀφαιρέσατε τὰς προσωπίδας...

ΝΑΝΝΩ

Διότι ἄλλως εἰς τοσοῦτον σκότος καὶ πάλιν θὰ μείνετε ἄγνωστοι. Σᾶς βεβαίω!

(Ἰδίᾳ, πρὸς τὴν Ἀμάλθειαν)

Τὸ δεῖπνον εἶνε ἑτοιμον;

(Τρέχει ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ ἐτέρου δωματίου καὶ βλέπει.)

ΙΟΥΛΙΑ

Ποῦ εἶνε τὸ φῶς!—Βεβαίως μᾶς ἔχει κατωρθώσῃ παιγνιδίον τι ἡ Ἀμάλθεια!...

ΝΑΝΝΩ ἐπανερχομένη

Ἀλλὰ μὲ φαίνεται ἄχαρι, διότι οὔτε δεῖπνον οὔτε διάβολος ἤτοιμάσθη.

ΤΟ ΕΡΓΘΡΟΝ ΡΑΣΟΝ

Ὅσον διὰ τὸ τελευταῖον, ἔσο βεβαία, φίλη μου!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Τέλος πάντων ὁμίλησον, Ἀμάλθεια! Ποῦ εἶνε ὁ χορὸς;

ΤΟ ΚΥΑΝΟΓΝ ΡΑΣΟΝ

Ὁραῖος χορὸς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ μετ' ἀγωνίας μειδιῶσα

Λοιπὸν ᾶς ἀρχήσωμεν...

ΑΗΔΑ

Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὰ φῶτα; Ποῦ εἶνε ἡ μουσική; Πῶς ν' ἀρχήσωμεν;

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ποῦ εἶνε τὰ φῶτα;

ΝΑΝΝΩ

Ποῦ εἶνε ἡ μουσική;

ΑΗΔΑ

Ποῦ εἶνε τὸ δεῖπνον;

ΤΟ ΚΥΑΝΟΓΝ ΡΑΣΟΝ

Ὁραῖος χορὸς!

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐπὶ τέλους ποῦ ἤλθομεν;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἡσυχάσατε ὀλίγον λάβετε καθίσματα... Γίνονται ὅλα...

ΑΡΙΑΔΝΗ ἀγριωθεῖσα

Γίνονται; Ποῖα, πότε γίνονται;

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καλὲ, σπουδάζουσα ὁμιλεῖς, Ἀμάλθεια, ἢ παίζομεν; Ὁμίλει λοιπόν!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΓΝ ΡΑΣΟΝ

Ὁραῖος χορὸς!

ΝΑΝΝΩ

Σὸ σιωπᾶς, Χρύσιλλα! Ἦσο ἐδῶ εἷσαι συνένοχος. Τί συνέβη λέγε μας!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Ἄγνοῶ ἀληθῶς καὶ ἐγὼ· ἀλλ' ὑποθέτω... —

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ἀκούσατέ με· ἰδοὺ φίλαι μου· Σᾶς ζητῶ συγγνώμην!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὠραῖος χορός!

ΟΔΑΙ πρὸς τὴν Ἀμάλθειαν

Τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Αὐτὸ θὰ εἶπῃ, ὅτι, δηλαδή, — δυνάμεθα νὰ χορεύσωμεν ἄνευ μουσικῆς. Ὡς ἐν παραδείγματι· συρτόν.

ΙΟΥΛΙΑ ἀνακαγχάζουσα

Συρτόν; Ἄνευ μουσικῆς;

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὠραῖος χορός!

Αἱ ἄλλαι μένουσιν ὡς ἐννεαί.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ναί· εἶνε χορὸς ἐλληνικώτατος.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Καὶ δημοκρατικώτατος ἴσως... Καλὲ, τί εἶνε αὐτά;

ΝΑΝΝΩ

Παρειφρόνησε.

ΑΡΙΑΔΝΗ πρὸς τὴν Ἀμάλθειαν

Ἄφες αὐτά· αὐτὰ λέγονται εἰς τὸν κλήδονα, αὐτὰ εἶνε ἀηδεῖαι!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὠραῖος χορός!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἀνέλαβες τὴν εὐθύνην, Ἀμάλθεια! Μὴ σιωπᾷς.

ΝΑΝΝΩ

Ἐδωκες τὸν λόγον σου!

ΛΗΔΑ

Ἐλαβες τὰ χρήματα!

ΙΟΥΛΙΑ

Μᾶς κατέστησες γελοῖους εἰς τοὺς κυρίους ἐδῶ!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὠραῖος χορός!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Ὁμίλησον, Ἀμάλθεια... Πρέπει νὰ δημολογηθῇ τὸ πᾶν.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ καθ' ἑαυτὴν

Πῶς νὰ εἶπω!... Ἐσκοτίσθην... Νὰ δημολογήσω ἅπαντα;

ΝΑΝΝΩ

Ἐπὶ τέλους θὰ ἔλθῃ ἡ μουσικὴ;

ΑΡΙΑΔΝΗ ἀκράτητος

Ἐπὶ τέλους ποῦ εἶνε ὁ ἔρανος μας, κυρία!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὁφείλω τέλος ν' ἀπαντήσω. Ἄλλοτε θὰ σᾶς εἶπω πλειότερα... Σήμερον σᾶς λέγω ἀπλῶς: Μετέβαινον πρὸς τὸν μουσικὸν Ῥαφαήλ· καθ' ὁδὸν, — τὸ θυλάκιόν μου μεθ' ὅλου τοῦ ἐράνου ἐχάθη... Σᾶς ζητῶ συγγνώμην!

Αἱ γυναῖκες ὠχρίωσιν ἐμδρόνιητοι, οἱ νέοι ῥήγνυνται εἰς καγχασμούς.)

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὠραῖος χορός!

ΙΟΥΛΙΑ

Παίζεις, Ἀμάλθεια...

ΛΗΔΑ φρυάττουσα

Τὸ σχέδιον αὐτὸ εἶνε ὀλίγον, — πῶς ἐχάθη τὸ θυλάκιον;

ΝΑΝΝΩ

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί εἶνε αὐτά, Ἀμάλθεια!

ΑΡΙΑΔΝΗ

Ὑπεκφυγὰ ἀηδεῖς. — Ἐγὼ φεύγω· ἀλλὰ σᾶς λέγω ῥητῶς ὅτι αὐτὸ εἶνε αἴσχος!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἀκόμῃ διστάζω... Πῶς νὰ πιστεύσῃ τις... Ἐλα λοιπὸν, Ἀμάλθεια, μὴ παίζῃς πλέον!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἶνε ἀληθές.

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὡραῖος χορός!

Ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα τοῦ καγχάζων.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Ἐρυθρίξ, κυρία! ἀλλὰ τὸ ἐρύθημα αὐτὸ εἶνε μακρὰν ἐκείνου τῆς ἀρετῆς. Ἐννοούμεθα!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Λοιπὸν ἄς τραγωδήσωμεν!

ΦΑΙΟΝ ΤΗ ΡΑΣΟΝ

Ἄς τραγωδήσωμεν!

Ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα τοῦ.

ΕΤΕΡΟΝ ἀποσπῶν τὴν προσωπίδα

Ὡραία διασκέδασις!.. Πλήρης ἀθωότητος.

ΜΕΛΑΝ ΡΑΣΟΝ ἀποσπῶν τὴν προσωπίδα τοῦ καὶ συνεννοηθὲν μετὰ τῶν ἄλλων

Θὰ χορεύσωμεν, βλέπω, τὸν χορὸν τῶν δαιμόνων, — εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ Νέρωνος!

Σδύνων τὰ πρὸ τοῦ κατόπτρου κηρία

Ἐπὶ τὰς κυρίας, κύριοι!

(Ῥίπτονται ἐπὶ τὰς νέας, ἐκτὸς ἐνὸς φέροντος ἐρυθρὰν προσωπίδα, φιλοῦσι τινὰς, κυνηγοῦσι ὅλας περὶ τὴν αἵθουσαν, βάλλουσιν αὐταὶ κραυγὴν καὶ σώζονται εἰς τὸ ἐν τῶν δωματίων. Εἰς τὸ ἕτερον τῶν δωματίων σώζεται ἡ Ἀμάλθεια καὶ ἡ Χρυσίλλα.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Οἱ νέοι ἄνευ προσωπίδων, ἐκτὸς τοῦ φέροντος τὴν ἐρυθράν.

Εἰς τῶν νέων

Ἐκλείσθησαν αἱ διαδόλισσαι! Εἶδες ἱστορίαν, εἶδες χορὸν!

ΕΤΕΡΟΣ

Ἐρίλησα τὴν Ναυνώ! Ἄ, τὸ Ναυνίδιον!

ΕΤΕΡΟΣ

Διάβολε! εἶνε ἐρωμένη μου.

Ο ΠΡΩΤΟΣ

Πᾶ! — Λοιπὸν ἄς τραγωδήσωμεν!

ΟΛΟΙ

Ἄς τραγωδήσωμεν!

(Ἀδούσαν)

Ἄν ἤμην ἄστρον τῆς αὐγῆς

Θὰ σ' εἶδα τὸ φῶς μου,

Ἄνθος ἀβρόν τοῦ κόσμου,

Ὡς ἔρωτος θυμίσμα·

Ἄν ἤμην βασιλεὺς τῆς γῆς,

Θὰ σ' εἶδα τὸν θρόνον

Εἰς ἐν σου βλέμμα μόνον

Καὶ ἐν γλυκὺ μεδίμα.

Ἀκτίνων ὅμως ἀμοιρῶν

Καὶ ἄνευ βασιλείας,

Ὁ γίγας τῆς πενίας

Ὡς εἶμαι, κόρη, σήμερον,

Σοὶ δίδω ὄψρον γλυκερὸν,

Χωρὶς τι ν' ἀπαιτήσω

Ἐπίσης ν' ἀποκτήσω:

Ἐν φίλημά μου ἤμερον!

Ὁ φερὼν τὴν ἐρυθρὰν προσωπίδα ἀνάπτει τὰ κηρία

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ἐπὶ τέλους ὅμως πρέπει νὰ χορεύσωμεν!

Ἦλθαμεν. — Ἄς γείνη δι' ἡμῶν ὁ ἔρανος.

Αἱ γυναῖκες συνωμοτοῦσιν. — Δυνάμεθα νὰ εὐρώμεν μουσικὴν καὶ φῶτα;

ΤΟ ΦΑΙΟΝ

Διατί ὅχι; Καταθέτω δραχμὰς εἴκοσιν.

ΤΟ ΜΕΛΑΝ

Ἐγὼ δώδεκα.

ΤΟ ΕΡΙΘΡΟΝ

Ἐγὼ δέκα.

ΤΟ ΙΩΔΕΣ

Κ' ἐγὼ δώδεκα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἐρχομένη ἀπὸ τοῦ δωματίου μετὰ τῆς Χρυσίλλης ἡ

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅπως δὴποτε ἐφείλω ἀπὸ ὑμᾶς, κύριοι, πρῶτιστα νὰ ζητήσω συγγνώμην. Ἐγείνα ἡ αἰτία πολλῆς ἀνίας καὶ πολλοῦ κακοῦ, ἀλλ' ἐστὶ βέβαιον ὅτι ἐλάχιστα πταίω... Εἶμαι ἠναγκασμένη ἐπὶ τέλους νὰ εἶπω γυμνὴν καὶ ὄλην τὴν ἀλήθειαν. Συνεφωνήσαμεν, κύριοι, νὰ δώσωμεν χορὸν καὶ κατεβάλομεν ὅλοι ἔρανον ἐπὶ τούτῳ, ἀνέλαβον δ' ἐγὼ τὴν εὐθύνην. Μετέβην νὰ εὐρώ ἐπὶ τούτῳ μουσικὸν τινα, τὸ ὄνομα Ῥαφαήλ, ἀλλ' εὖρον αὐτὸν ἐν μέσῳ... —

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἐξορμῶσιν ἀπὸ τοῦ δωματίου ἡ Διότα, ἡ Ναννώ, ἡ Ἰουλία, ἡ Ἡλέκτρα καὶ ἡ Ἀριάδνη, ἔτοιμαί ὡς εἰς φυγὴν.

NANNΩ

Ἀμάλθεια, συναρμόνησες μὲ τὴν Χρύσιλλαν καὶ ψεύδεσθε. Ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν ὅλα ἐντεῦθεν, οὐδὲ θέλομεν πατήσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς οἶκον ὅπου... —

ΔΡΙΑΔΗ

Ὅπου μᾶς κλέπτουσιν!

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἀπεφασίσθη!

ΙΟΥΛΙΑ

Ἐγένετο!

NANNΩ

ὦ, εἶνε φρικτόν! Ἀκούεις τεχνάσματα; Αὐτὰ εἶνε τῶν δρόμων!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ὑπόδακρος

Σιωπῇ, Ναννώ βλασφημεῖς. Ἴδου μόνη ἡ ἀλήθεια: εἶμαι πτωχὴ καὶ ἐντεῦθεν συνέβησαν ὅλα· ἐάν εἶχον χρήματα, ὅλα θὰ διωροῦντο ἐν κικιδῷ. Ἐπειδὴ ὅμως μὲ πνίγετε καὶ μὲ ὑβρίζετε οὕτω κατὰ πρόσωπον, ἀκούσατε γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν...

(Σιωπῇ καὶ κλαίει.)

ΔΡΙΑΔΗ

Εἶνε ὅλα ψεύδη!

ΧΡΥΣΙΛΛΑ

Ἀκουσον πρῶτον. Ἐνθ' ἡμεῖς θὰ διασκεδάζομεν, οἰκογένειά τις θὰ ἀπέθνησκειν ἐκ τῆς πείνης. Ἡ Ἀμάλθεια νὰ σφετερισθῇ ξένα χρήματα; Μετέδωκε νὰ μισθώσῃ τὸν Ῥαφαήλ, ὁπότε... —

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἰδοὺ ἔξ νέοι, ἔτοιμοι πρὸς χορὸν καὶ κρατοῦντες διάφορα μουσικὰ ὄργανα.

ΑΗΔΑ ὀργιλῇ

Ποῖοι εἶνε πάλιν αὐτοί!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ καθ' ἑαυτὴν

Ὁ Φαίδων!..

Εἰς αὐτὸν

Κυρίαί καὶ κύριοι· συγχωρήσατέ μας ἐάν παρεμβαίνομεν ἐν μέσῳ ὑμῶν οὕτως ἀπρόσκλητοι, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν μέσῳ ὑμῶν εἰς ἄγγελος ὅστις βεβαίως μᾶς δίδει τὴν συγγνώμην. Εἰς τὸν οἶκον πτωχοῦ ἀνθρώπου μετέδωκε σήμερον κυρίαί τις ὅπως μισθώσῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του, ἀλλὰ καταφυγεῖσα ἐκ τῆς θλιβεραῆς εἰκόνης ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας του, ἀσθενοῦς καὶ ἐρήμου, τῷ ἀφῆκε δραχμὰς 80 λέγουσα: «Χορεύομεν καὶ χωρὶς μουσικῆν.»

(Συγκινοῦνται ὅλοι καὶ προσδoléπουσι τὴν Ἀμάλθειαν.)

Ἡ οἰκογένεια μᾶς ἐμήνυσε τοῦτο κλαίονσα ὑπὸ εὐγνωμοσύνης. Ἐπισκεπτήριόν τι, εὐρεθὲν ὁμοῦ μὲ τὰ χρήματα, μᾶς ὠδήγησεν ἐδῶ. Ἐρχομαι μετὰ τῶν φίλων μου νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν εὐεργέτιδα καὶ ἀναπληρώσωμεν τὸν Ῥαφαήλ.

Δίδει τὸ ἐπισκεπτήριον.

NANNΩ ἀρπάζουσα αὐτὸ

Ἡ Ἀμάλθεια!

ΗΛΕΚΤΡΑ πίπτουσα εἰς τὸν λαίμῳ τῆς Ἀμαλθείας

Ἄ, συγγνώμην, συγγνώμην, συγγνώμην, Ἀμάλθεια! Ἡμαρτον, φίλη μου!

ΔΡΙΑΔΗ γονατίζουσα ἐνώπιόν τῆς καὶ φιλοῦσα τὰς χεῖράς τῆς

Συγγνώμην! Σὲ ἠδίκησα, σὲ ὕβρισα, σ' ἐθανάτωσα!

NANNΩ καταφιλοῦσα αὐτὴν

Ἄγγελε, ἄγγελε! Διὰ τί λοιπὸν νὰ μὴ μᾶς εἴπῃς τίποτε;

ΑΗΔΑ γονατίζουσα καὶ ἀσπαζομένη τὴν ἐσθῆτα

Πῶς λοιπὸν ἐφάνην τόσον ἡλιθία καὶ οὐδὲν ἐνόησα; Συγχώρησόν με!

Πίπτουσιν ὅλοι ἐπάνω τῆς, ἐναγκαλίζονται αὐτὴν θερμῶς, ἄλλαι γονατίζουσι, φιλοῦσι τὰς χεῖράς τῆς, πνίγουσι σχεδὸν αὐτὴν ζητοῦσαι συγγνώμην καὶ ἔλεος. Ὁ φέρων ἐτι τὴν ἐρυθρὰν προσωπίδα ψεύγει.

ΕΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΣΤΙ ΕΛΘΟΝΤΩΝ

Εἴθε ἡ σώτειρα ὁλοκλήρου οἰκογενείας,
κυρία μου.

ΝΑΝΝΩ

Εἶνε ἄγγελος!

ΙΟΥΛΙΑ

Εἶνε θεότης τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῆς
σιωπῆς!

ΛΗΔΑ

Εἶνε τὸ ἰνδαλμα τῆς ἀρετῆς!

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Πτωχὴ Ἀμάλθεια!..

ΑΜΑΛΘΕΙΑ καθ' ἑαυτήν

ὦ, εἴαν ἦτο ἐδῶ ὁ Ἰάκωβος!..

ΑΡΙΑΔΝΗ

Εἶδες νὰ μὴ μᾶς εἶπη ἐν καιρῷ τίποτε!
Ἐφάντημεν θηρία.

ΑΜΑΛΘΕΙΑ μειδιδῶσα

Ἐν τούτοις ὁ χορὸς...

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ὅχι, ὄχι! Ἐδῶ ἔχομεν χρήματα.

ΕΤΕΡΟΝ

Ἄς φροντίσωμεν διὰ φῶτα!

ΕΤΕΡΟΝ

Ἐχομεν χρήματα καὶ διὰ δεῖπνον!

ΕΤΕΡΟΝ

Ναὶ καὶ διὰ δεῖπνον!

ΝΑΝΝΩ

Σταθῆτε ὅμως ἤτό τις ἐδῶ καὶ ἔφυγεν.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ποῖος ἔφυγεν;

ΙΟΥΛΙΑ

Ναὶ, κάποιος ἔφυγεν...

ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἡ ἐρυθρὰ προσωπίς!

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Εἴμεθα ὅλοι; Ἰδὲ, Ναννώ.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

ΝΑΝΝΩ

Ὅλοι. Ἐφυγεν ὅμως ἡ ἐρυθρὰ προσωπίς.
Ἐκεῖνος ἔφυγεν.

ΙΟΥΛΙΑ

Ποῖος ἦτο;

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Λεῖπει ὅμως, λεῖπει τις... Ἄ, ὁ Ἰάκω-
βος! Ἦλθεν;

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ὅχι. Οὔτε θὰ ἔλθῃ ποτέ.

ΝΑΝΝΩ

Ποτέ; Διατί; Πῶς;

ΧΡΥΣΙΑΔΑ

Μήπως ἡ ἐρυθρὰ προσωπίς ἦτο ὁ Ἰά-
κωβος;

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ἀναμείνατε λοιπὸν μίαν στιγμὴν νὰ φέρω
φῶτα ἐκ τοῦ ξενοδοχείου.

ΤΟ ΦΑΙΟΝ

Νὰ ἐτοιμασθῇ καὶ δεῖπνος.

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ναί.

(Ἐρχεται πρὸς τὴν θύραν)

ΣΚΗΝΗ Η'.

Οἱ ἀνωτέρω. Ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται
ὁ Ἰάκωβος φέρων εἰσέτι καὶ κρατῶν τὴν ἐρυθρὰν
προσωπίδα ἀνὰ χεῖρας. Ἐπονται δύο ὑπηρέται
κρατοῦντες ἀνὰ δύο ζεύγη πολυφώτων ἄτινα
καὶ καταθέτουσι πρὸ τοῦ κατόπιρου.

ΟΛΟΙ

Ὁ Ἰάκωβος! — ὦ, ἰδοὺ φῶτα! Λαμπρὸν,
λαμπρὸν!

ΤΟ ΜΕΛΑΝ

Ἐξαίσιον!

ΤΟ ΚΥΑΝΟΥΝ ΡΑΣΟΝ

Ἀληθῶς χορὸς ὠραῖος!

ΙΑΚΩΒΟΣ

Καὶ ἀφοῦ χορεύσωμεν, κύριοι, σᾶς καλῶ

εἰς τὸ δεῖπνον τῶν ἀρχαίων μου. Ἀρχα-
βωνίζομαι τὸν ἄγγελον.

ΟΛΟΙ

Τὴν Ἀμάλθειαν.

ΙΑΚΩΒΟΣ διδὼν πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρά του
Ναί.

ΧΡΥΣΙΑΔΑ φιλοῦσα τὴν Ἀμάλθειαν
Λαμπρόν, λαμπρόν!

ΝΑΝΝΩ φιλοῦσα τὴν Ἀμάλθειαν
Εὖγε, εὖγε! — Βάλς, βάλς!

ΟΛΟΙ

Ζήτω! — Ἐμπρός, ἐμπρός, εἰς χορόν!

ΟΛΟΙ

Βάλς!

(Περικυκλοῦσι οἱ νέοι τὰς νεάνιδας καὶ λαμ-
βάνονται εἰς χορόν. — Ἀρχεῖται ἡ μουσικὴ διὰ
βάλς. Χορός.)

ΙΑΚΩΒΟΣ φέρων εἰς τὸ προσκήνιον τὴν Ἀμάλθειαν

Ὑπὸ ἓνα μόνον ὄρον, Ἀμάλθεια...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Ποῖον;

ΙΑΚΩΒΟΣ

Ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ λέγῃσαι... —

ΑΜΑΛΘΕΙΑ

Πῶς;

ΙΑΚΩΒΟΣ κλίνει εἰς τὸ οὖς καὶ τῇ λέγει τι
κρύφιον εἶτα

Οὕτω ἐνῶ τὸ ὄνομά σου περίπου σώζε-
ται, ἐγὼ συμφηφίζω εἰς σὲ τὸ τελευταῖον
ὄνειρον τῶν ἰδανικῶν ἐρώτων μου...

ΑΜΑΛΘΕΙΑ ραπίζουσα ἐπιχαρίτως
αὐτὸν εἰς τὸ στόμα

Εἶσαι αἰωνίως αἰς—

ΙΑΚΩΒΟΣ φιλῶν αὐτῆς τὸ μέτωπον

Αἰσχρός.

ΤΕΛΟΣ

Σ. Ν. Β.

ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

~~~~~

I

Τέσσαρα εἰσὶν, ὡς γνωστὸν τὰ κανο-
νικὰ εὐαγγέλια, ἅτινα ἡ χριστιανικὴ ἐκ-
κλησία παραδέχεται ὡς τὸ θεμέλιον τῆς
καινῆς διαθήκης. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων
κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστια-
νισμοῦ προέκυψεν εἰς μέσον πληθὺς
εὐαγγελίων νόθων καὶ ἀποκρύφων. Ὁ
θρησκευτικὸς πυρετὸς ὅστις εἶχε κατα-
λάβει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοῦ τελευ-
ταίου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος μέχρι τοῦ
τρίτου καὶ ἐπέκεινα μετὰ Χριστὸν, ὥξυνε
τὰ πνεύματα περὶ τὰς θρησκευτικὰς
συζητήσεις καὶ ἔριδας· ἐκ τῶν συζητή-
σεων τούτων προέκυψαν ἀντιλογίαι καὶ
αἵρέσεις καὶ ἐκάστη τῶν αἱρέσεων προ-
χείρως διέστρεφε κατὰ τὰς ἑαυτῆς δο-
ξασίας καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς τὰς
χριστιανικὰς κανονικὰς παραδόσεις. Τὰ
νόθα ταῦτα βιβλία εἶχον σκοπὸν καθα-
ρῶς δογματικὸν καὶ πρὸ πάντων ἐπλα-
στουργήθησαν ὑπὸ τῶν ἰουδαϊζόντων
καὶ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, οἵτινες ἕκα-
στοι ἔθετον εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἰησοῦ τὴν
συμφέρουσαν διδασκαλίαν. Καὶ ἀνεκά-
λυπτον μὲν εὐχερῶς τὴν νοθείαν οἱ κά-
τοχοι τῆς καθαρᾶς χριστιανικῆς πίστε-
ως, ἀλλ' ὁ πολὺς τῶν χριστιανῶν ὄχλος
ἠπατάτο, καὶ πολλάκις μετεχειρίζετο
ἐξ ἴσου κανονικὰ ἢ νόθα εὐαγγέλια ἕως
οὐ ἀνεκαλύπτετο ἡ ἀλήθεια. Καὶ πατέ-
ρες ὅμως πολλοὶ τῆς ἐκκλησίας ἠπατή-
θησαν περὶ τὴν ἀκριβῆ διάκρισιν τῶν
νόθων ἀπὸ τῶν γνησίων. Ἔστωσαν πα-
ράδειγμα αἱ διατάξεις τοῦ Κλήμεντος,
αἵτινες κανονικαὶ θεωροῦνται ἀπὸ τοῦ
πέ'. ἀποστολικοῦ κανόνος, ἐπὶ τοσοῦτον
ἐνοθεύθησαν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον κατέστη
δυσχερὴς ἡ διάκρισις τῶν νόθων ἀπὸ
τῶν γνησίων, ὥστε ἠναγκάσθη ἡ ἐν τῷ
Τρούλλῳ σύνοδος ν' ἀποκηρύξῃ καθ' ὅλο-
κληρίαν αὐτὰς καὶ τις πάλαι ὑπὸ τῶν
ἐτεροδόξων ἐπὶ λύμῃ τῆς ἐκκλησίας
νόθα τινα καὶ ξένα τῆς εὐσεβείας παρε-
νετέθησαν τὸ εὐπρεπὲς κάλλος τῶν βείων

~~~~~